

Opdrætterportrætter 2: Kennel Arnakke

Af Mette Schwensen

Navn: Ole og Mette Schwensen
Adresse: Arnakke 1, 4520 Svinninge
Kennelnavn: Arnakke.
Border terrier siden: 1984
Opdræt siden: 1987
Antal kuld i alt: 7
Antal champions: 3
E-mail: arnakke@adslhome.dk
Hjemmeside: ingen

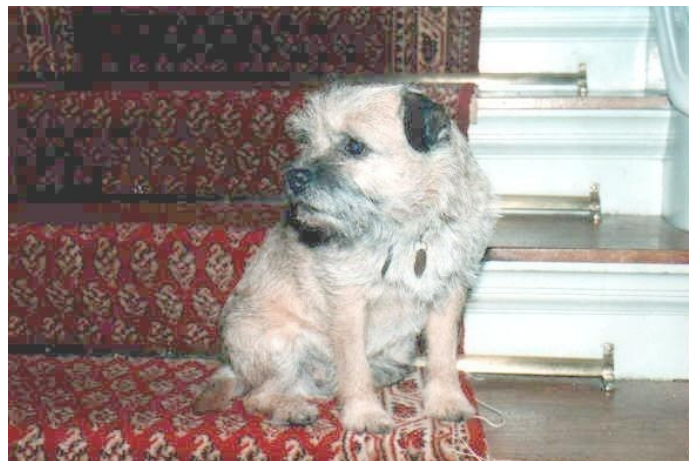
Arnakke i vinterklæder

Navnet "Arnakke" er navnet på vor gård, der ligger tæt på den lille stationsby Svinninge, 20 kilometer fra Holbæk ... Og det var hertil en lille "Nille" arriverede i forsommeren 1985 og blev starten på mange gode år med Border Terriers.

Vi kendte intet til racen før vi i 1981 oplevede et par skønne Border Terriers i Skåne, hvor min mand Oles søster bor. Hun og hendes mand og en af deres unge venner havde købt Border Terriers, og Ole især blev meget begejstret for dem.

Den gang havde vi selv en Doberman og en gravhund, et skønt par, som virkelig elskede hinanden. De blev købt som hvalpe med en måneds mellemrum og voksede op sammen, og Daxi var lille sorte gravhunde tæve tog hurtigt lederrollen, så Jagger den langbenede blev hendes tro følgesvend. Han var god som få, og vi havde nogle skønne år med de to. Tragisk nok døde Daxi alt for ung, og Jagger sørgede, som jeg aldrig har set en hund sørge. Hans "ledestjerne" var væk, og han blev tung og trist.

Da vi nu i nogle år havde fulgt de livlige og jagtglade Border Terriers i Sverige, syntes Ole at vi burde købe en sådan. Og ja, så kiggede vi i aviser og fandt ret hurtigt en 5 måneders hvalp med navnet Nille, der var til salg i Glostrup.

Nille 10 år gammel

Vi kørte ind og så på denne Nille, og fik at vide, at hun havde fået navnet fordi hun var en særdeles selvstændig og skrap lille dame. Tænk på Nille med krabasken i Holbergs "Jeppe på Bjerget"! Da hun samtidig var opvokset i et hjem, hvor der var 2 Rottweilere, regnede vi med, at hun ikke ville skræmmes af at komme til et hjem med en stor sort

hund. Så vi købte hende, sød var hun, men køn syntes jeg ikke hun var. Jeg sad med hende på skødet hjem i bilen, og tænkte: ”Du har ikke Daxis sprælske øjne, du ser faktisk lidt stædig og sur ud. En underlig lille én, kær og hvalpet, men med et stædigt blik, og med en stamtavle der fortalte os, at hun var en 1ste juledagshvalp fra den 25. 12. 1984, og at hendes far var DKCH Rhozzum Night Owl, og moderen var Line’s Marron.

Da vi kom hjem så Jagger ud, som om vi havde bragt en rotte til huset, dem hadede han, og han var lynhurtig til at fange dem, en sport han og Daxi var verdensmestre i, og som Nille meget hurtig også mestrede som få.

Men de første dage var vi faktisk bange for, at de skulle være i hinandens nærhed. Han knurrede og hans øjne lyste meget vredt. Hvor lang tid der gik, kan jeg ikke huske, der gik faktisk et stykke tid, men da først Jagger havde accepteret hende den lille skrappe, ak ja så blev han igen den, der gav ind og fulgte hende, og det blev ren harmoni. Desværre havde Jagger et had til katte, og det arvede Nille fra ham, og fra hende har alle vore Border Terriers, altså dem, der har hørt til her, haft en indgroet lyst til at jage katte.

Nå men det var altså starten på vor Kennel, selvom vi ikke tog kennel navn de første 4 år.

Nej først nød vi bare at vi atter havde to glade hunde, og Nille blev hurtigt for fed, for vi havde ikke andre Border Terriers at sammenligne med, og hun var jo en spændende lille personlighed, Oles absolutte øjensten, hun og fulgte ham over alt.

Men så kom tiden, hvor vi syntes, at denne (småfede) dejlighed burde have et kuld hval-

pe, og vi fandt ud af, at hun skulle vurderes på en udstilling, inden vi gik i gang med at søge en ”bejler” til hende.

Inden da skulle hun trimmes rigtigt, jeg havde lært lidt af vor svoger i Sverige, men hun var bestemt ikke noget at prale med, hvad trimning angik. Så Ole kørte til Kvitzaus, der dengang boede i Hillerød. De havde Nilles dejlige far Oliver, (Rhozzum Night Owl). Inger trimmede hende, og forsøgte endda at undervise Ole i at gøre det samme, hertil skal lige indskydes, at det job lod han meget hurtigt gå videre til mig!!...

Med en veltrimmet lille Nille drog vi så af sted til Dansk Terrier Klubs Jubilæums Udstilling på Ledreborg ved Roskilde den 24. maj 1987. Det var vor første hunde udstilling nogen sinde, og den gjorde indtryk

Vi var tre voksne og hende den lille buttede. Vor teenager datter og jeg morede os meget ved at se langbenede Ole og lille trinde Nille i ringen, et umage par, der havde det herligt sammen. Heldigvis var den engelske dommer Mrs. Irving utrolig venlig. Hun så faktisk noget positivt i den Nille, og gav hende en 1ste præmie, og Ole formaning om ikke at fodre så kraftigt!.. Ja det var jo lige til at juble over for nybegyndere. --Og så skulle der parres! Det skulle jo være med noget man havde hørt særlig godt om, så vi telefonerede til Hanne Sonne på Bornholm og fik lov til at sende Nille over til hende, så hun kunne blive med hvalpe efter Sonny, Duttonlea Suntan of Dandyhow. Nille havde nogle dejlige dage på solskinsøen og nedkom, 2. juledag 1987 med 6 sunde hvalpe. Det blev vort A kuld.

Herefter fik vi jo som så mange andre før og efter os ønsket om at få endnu et kuld hvalpe, og fandt ud af, at skulle vi det, ville det nok være praktisk, om vi fik et Kennel navn.

Det fik vi, og det blev "Arnakke". Og så fik vi parret Nille med Sonnys flotte og som faderen meget vindende søn Reedwater Amadeus, Palle Vinthers dejlige hanhund.

Palle og hans hunde blev vore meget gode venner og Palle hjalp mig på mange måder til at komme videre i den for mig brogede "Border Terrier verden", og for os var det ufatteligt og dybt sørgeligt, at Palle døde så ung og glad ved en tragisk ulykke.

Nille og Amadeus kuld blev også et sundt og dejligt kuld, og vor søn fik Bossen en skøn han hund der fra. Dog udviklede Viggo, ja det kaldte vor søn ham, et "smukt" underbid, som heldigvis "blev i familien", og det forhindrede ikke selv samme Viggo i at blive alle tiders jagthund og vor søns og hans families enestående kammerat, ja han var en ganske særlig personlighed, naturligvis kun overgået af moderen Nille.

Jeg kunne skrive en bog om de to hunde.. deres eventyr, de glæder og sandelig også bekymringer de har givet os, for der var bare "go" i dem begge.

Men for at blive ved det, der ligesom hører til vort Kennel navn, så fik vi i begyndelsen af 1989 en meget sød, men meget nervøs tæve fra Tyskland, Rosymay v. Tinsdal, kaldet Rusty.

Hun kom herop ca. 2 år gammel med sarte nerver, og blev hurtigt meget knyttet til mig. Hun var en både smuk og kærlig lille Border, men kunne ikke udstilles, så ville hun være gået i panik. Nille og hun havde det heldigvis godt sammen, for Nille bestemte, og Rusty fandt sig roligt i det.

I august 1989 havde vi Diana Tillner fra Tyskland med familie på besøg. De havde også nogle af deres Border Terriers med,

blandt andet den dejlige hanhund Don von Vogthof.

Nille var i løbetid, så Don var lukket inde i et rum i vor kælder, men det forhindrede ikke hans romantiske fornemmelser i at blive realiserede. På én eller anden smart måde kom han ud af et vindue, og så var DET sket!!!... Det var ikke noget vi ønskede, for Nille havde kun 6 måneder før produceret vort B kuld, det hvor ham Viggo hørte til.

Nå sket var sket, og Nille var sund og stærk, og ja så nedkom hun igen i oktober 1989 med et kuld sunde hvalpe.. hendes tredje kuld.

På det tidspunkt havde Tinna Grubbe og hendes mand Jan der nu har Kennel Borderhouse besluttet sig til at købe en Border Terrier, og de ville meget gerne have en hvalp efter Don, så de kontaktede os, og fik lov til at være første "vælgere", når hvalpene kom. De valgte Cazy, som blev stammoder til deres kennel "Borderhouse". Om det var held eller dygtighed den gang, ja det ved jeg ikke, men mon dog ikke, at det var en blanding af talent og viden. Tiden har jo også vist, at Cazy og hendes afkom og afkom igen har gjort sig smukt bemærket på et utal af udstillinger i ind og udland.

Arnakke Cazy

Rusty var en super ekstra mor for dette Nilles kuld hvalpe, hun var rørende sød med dem, og kunne endda amme dem, så vi besluttede os til, at hun også skulle have et kuld selv og det blev med Rhozzum Night Owl, som jo var Nilles faderlige ophav. Vi ønskede en han med en stærk og god psyke, for hun var som sagt en sart og nervøs hund. De fik et kuld rigtig fine hvalpe, dog ved kejsersnit. Hun var en vidunderlig mor, og vi beholdt en hanhund Arnakke Doolittle, som vi kaldte "Lille Peter". Han var vidunderlig, men da vi fik chancen for at købe en hanhund fra en dejlig kennel i England, Kennel Brockhole, der lå langt oppe i Cumbria nær den skotske grænse, måtte Lille Peter vige. Vi solgte ham derfor til Bente Busk. Det var hårdt, jeg var vild med lille Peter, men han kom jo til et hjem, hvor han fik det mere end godt, og Bente Busk har forstået at træne og udstille ham, så han er blevet Dansk Champion, og nu sikkert er stamfar til mange Border Terriers.

Arnakke Doolittle og Bente Busk

.... Jeg var oppe og hente Brockhole Busker, født 22. 1. 1990 da han var 1 år, og købte samtidig en vidunderlig lille tæve Brockhole Blue Damsel, som desværre blev kørt over da hun var omkring et år. Hun var bare så

skøn og glad, og det var næsten ikke til at bære. Men Busker på trods af, at han indimellem levede livet hårdt, nåede dog at blive 14 år. Han var så god som dagen er lang, men ikke altid lige nem. Især holdt han meget af at gå på rævejagt på egen hånd, og det kom han ikke altid godt fra...

Brockhole Busker

Busker og Nille blev parret, og hendes sidste kuld hvalpe var med ham som far. Det blev til 4 maj hvalpe i 1991. En af dem er hos vor veninde, som elsker sin lille hanhund, og så købte én af vore venner, der er jæger om en hals en han hvalp fra kullet nu kaldet Tjavs... den havde ellers det fornemme navn "Earl og Ekkarra", altså Arnakke stavet baglæns. Tjavs lever op til begge forældre, men er jo en gammel sag nu, dog stadigvæk med lyst til jagt.

Da Nille var 12 år, fik hun en pludselig og meget voldsom sukkesyge og vor dyrlæge mente, at det var bedst for hende, om hun fik fred. Det var utrolig hårdt at tage afsked med hende, hun var noget ganske særligt for os alle sammen, "Arnakkes ukronede Dronning".. Busker vor hanhund følte sig også meget ene, Nille havde jo været her "altid", og vi var helt enige om, at vi måtte have en ny tæve. Vi blev dog nødt til at vente. For først da Tinna Grubbes Anna, Borderhouse Anisette nedkom med en tævehvalp den 15. 3. 1997, kunne vi slå til, og få vor Jadie... Borderhouse Imperial Jade... Min mand holder meget af jade, og den fornemmeste jade er Imperial jade, så derfor valgte jeg navnet, idet hun kom fra Tinnas "I" kuld.

Borderhouse Imperial Jade

Ja så kom Jadie til Arnakke, og hun hygger svært i vort hjem. Busker fandt hurtigt ud af, at den lille bestemte, og de havde det rigtig godt sammen. Tinna var også godt tilfreds med den lille dame, og tog hende gerne med på udstillinger, så Jadie blev både Dansk og Svensk champion, det havde jeg aldrig klareret...Jeg er håbløs til at udstille!!!

Jadie har produceret to kuld hvalpe. Det første kuld fik hun med Beenaben Bow Tie, en lækker engelsk opdrættet hanhund importeret til Sverige.

De blev født 15. 7. 1999. Der var seks dejlige hvalpe, tre af hvert køn. Tinna Grubbe har en tæve fra det kuld... Arnakke Forever Amber.

Lise Lotte Christensen vor adfærdskonsulent i Dansk Kennel Klub og Frank Nauman var netop da på udkik efter en Border Terrier, som Frank der er ved Politiet ville træne til at blive narkotika hund, og vi blev glade da de henvendte sig til os. Som mennesker var de herlige, og det var meget spændende, at opleve den måde de studerede hvalpene på. De var for øvrigt rigtig godt tilfreds med alle 6 hvalpe, som da også havde haft en fornøjelig opvækst, da vore naboers to piger kom her dagligt og legede med dem. De seks små blev vant til at køre i en gammel klapvogn og løbe om kap i vor lange kældergang, og siden ude på græsplænen, ja de var ikke bange for noget som helst, og der var da også en han som Frank kunne bruge Arnakke Faustino, og Carlo, som han nu hedder, skuffede ikke, han har bestået alle prøver og er nu "narkotika Border".

Desuden købte min kusine en tævehvalp fra kuldet, lille "Fine Lady", som nu er blevet en fiks lille Frederiksberg hund, der glemmer alt om byliv, hvis hun kan få lov til at storme rundt på Arnakke.

Tinna Grubbes Arnakke Forever Amber har sandelig også bevist, at hun kan bruges både på udstilling og til avl, hun har endda produceret 2003 Verdensvinderen Borderhouse Sir Simon.. også kaldet Oskar...

Den 30. 8. 2001 fik Jadie sit andet og sidste kuld hvalpe og denne gang var faderen Borderhouse Puny Giant, og resultatet blev tre gigantiske han hvalpe, rigtig flotte syntes vi da selv.

Dagen efter deres fødsel var der for øvrigt Borderskue på Arnakke, for det var i en år-række blevet en god tradition at holde det årlige skue her, og vi har mange gode minder fra august skuerne og mødt mange dejlige mennesker og hunde takket være dem.

Nu er det i skrivende stund oktober 2004. Ud af alle de livlige Border Terriers vi har haft her på gården, unge som gamle, så har vi kun Jadie tilbage. Busker døde som 14 årig i februar, han var som man sagde før i tiden ”mæt af dage”, men glemt er han ikke.

Det har været mange gode år med Border Terriers og med de mennesker, vi mødte gennem dem. Heldigvis er vi stadigvæk i forbindelse med mange...så selv om vi er kørt ned på mindre end vågeblus, hvad avl angår, så er det jo alligevel rart at følge lidt med, og vi har med glæde fulgt blandt andet de sidste års Border Terrier skuer. Alt synes at køre så godt, og vi ønsker alle der har med vore dejlige hundes racefæller at gøre, alt mulig held og lykke fremover.

Og ja så er der altså endnu et billede fra vor trappe ikke med Nille... men med hendes oldebarn Jadie og en underlig ny sort skabning.. en Curly Coated Retriever, som er faldet fint til i familien.

Nye boller på suppen: Jadie og Curly

Første opdrætterportræt (kennel Dalshøj)
blev bragt i Borderposten 29.